

BR.030. 8 . 2015

06.07.2015

Ciechocinek, 03 lipca 2015r.

Pan
Tomasz Dziarski
Radny Rady Miejskiej Ciechocinka

W nawiązaniu do interpelacji złożonej na sesji w dniu 15 czerwca 2015 r. dotyczącej uregulowania stosunków wodnych na działkach o nr 1036/2,1038/2 i 1039/2, znajdujących się przy ul. Brzozowej uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

- zgodnie z art. 77 Prawa wodnego organem właściwym do wydawania decyzji w sprawach dotyczących przywracania do stanu poprzedniego urządzeń melioracji wodnej szczegółowej jest właściwy Starosta. Ww. przepis w ust.1 stanowi, że utrzymywanie urządzeń melioracji wodnych szczegółowych należy do zainteresowanych właścicieli gruntów, a jeżeli urządzenia te są objęte działalnością spółki wodnej – do tej spółki. Przepis ten stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 29 tej samej ustawy. W związku z tym w przypadku zniszczenia lub uszkodzenia urządzeń melioracji wodnych szczegółowych należy wystąpić do właściwego Starosty z wnioskiem o wszczęcie postępowania i wydanie decyzji administracyjnej. Wójt, burmistrz, prezydent nie posiada kompetencji w tym zakresie. Działanie organów gminy w tej sprawie może mieć wyłącznie charakter informacyjny, a nie władczy. Potwierdzeniem tego poglądu są orzeczenia sądów administracyjnych, w tym również postanowienie NSA z dnia 19.3.2014r. sygn. akt II OW 184/13, poniżej fragment uzasadnienia ww. postanowienia:

II OW 184/13 – Postanowienie NSA z dnia 19.3.2014r.

"Ogólna właściwość organów w sprawach z zakresu prawa wodnego została określona w art. 4 ustawy Prawo wodne. W odniesieniu do poszczególnych kategorii spraw i poszczególnych zadań, właściwe organy określone są poprzez dalsze przepisy ustawy. W ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego, dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy konieczna jest ocena prawna relacji przepisów art. 29 oraz art. 77 Prawa wodnego.

Pierwszy z powyższych przepisów, tj. art. 29 ust. 1 ustawy Prawo wodne stanowi, że właściciel gruntu, o ile przepisy ustawy nie stanowią inaczej, nie może zmieniać stanu wody na gruncie, a zwłaszcza kierunku odpływu znajdującej się na jego gruncie wody opadowej ani kierunku odpływu ze źródeł - ze szkodą dla gruntów sąsiednich (pkt 1) oraz odprowadzać wód oraz ścieków na grunty sąsiednie (pkt 2). Na właścicielu gruntu ciąży obowiązek usunięcia przeszkód oraz zmian w odpływie wody, powstałych na jego gruncie wskutek przypadku lub działania osób trzecich, ze szkodą dla gruntów sąsiednich (art. 29 ust. 2). Natomiast jeżeli spowodowane przez właściciela gruntu zmiany stanu wody na gruncie szkodliwie wpływają na grunty sąsiednie, wójt, burmistrz lub prezydent miasta może, w drodze decyzji, nakazać właścicielowi gruntu przywrócenie stanu poprzedniego lub wykonanie urządzeń zapobiegających szkodom (art. 29 ust. 3 ustawy Prawo wodne). Z kolei art. 77 Prawa wodnego jednoznacznie stanowi, że utrzymywanie urządzeń

melioracji wodnych szczegółowych należy do zainteresowanych właścicieli gruntów, a jeżeli urządzenia te są objęte działalnością spółki wodnej - do tej spółki. (art. 77 § 1). Z dyspozycji art. 77 § 2 Prawa wodnego wynika zaś, jeżeli obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie jest wykonywany, właściwy organ do wydania pozwolenia wodnoprawnego ustala, w drodze decyzji, proporcjonalnie do odnoszonych korzyści przez właścicieli gruntu, szczegółowe zakresy i terminy jego wykonywania (art. 77 § 2).

W tej sprawie jest poza sporem, że przedmiotowy rów melioracyjny jest urządzeniem melioracji wodnej szczegółowej w rozumieniu art. 77 ustawy Prawo wodne. Jest to rów melioracyjny na całej długości otwarty, oznaczony symbolem R-C, co potwierdza wpis w ewidencji prowadzonej przez Dolnośląski Zarząd Melioracji Wodnych we Wrocławiu Oddział w Lwówku Śląskim.

Należy podzielić stanowisko zaprezentowane we wniosku przez Wójta, które odzwierciedla utrwalone orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego. Przepis art. 77 ustawy Prawo wodne stanowi niewątpliwie *lex specialis* wobec art. 29 tej ustawy. Działanie właścicieli gruntów zmieniające stosunki wodne dotyczy funkcjonowania urządzenia melioracji wodnej szczegółowej. Powyższej okoliczności nie zakwestionował skutecznie Starosta, którego stanowisko opiera się na możliwości zastosowania w sprawie art. 29 ustawy Prawo wodne. Jak już jednak wyżej wskazano, art. 77 ustawy jest przepisem szczególnym i jego zastosowanie będzie miało pierwszeństwo zgodnie z zasadą *lex specialis derogat legi generali*. O charakterze urządzenia melioracji wodnej decyduje nie jego obecny stan, lecz cel i sposób w jaki zostało pierwotnie urządzone. Interpretacja Starosty prowadziłaby do niedopuszczalnego wniosku, że każde zniszczenie urządzenia melioracji wodnej szczegółowej, przez które urządzenie to traciłoby swój charakter i wymagane byłoby przywrócenie jego stanu poprzedniego, powodowałoby zmianę właściwości organu, w sposób nieuprawniony wykluczając zastosowanie art. 77 § 2 ustawy Prawo wodne. Z pewnością nie taki był cel tego przepisu. *Ratio legis* unormowania art. 77 § 2 Prawa wodnego polega na tym, że jeżeli obowiązek utrzymania w należyтым stanie danego urządzenia melioracji wodnej szczegółowej nie jest realizowany, to wyłącznie właściwy organ do wydania pozwolenia wodnoprawnego, tj. w tej sprawie Starosta, jest zobowiązany nałożyć w formie decyzji stosowne obowiązki, biorąc pod uwagę także treść pozwolenia wodnoprawnego, o ile zostało wydane. Ponadto obowiązki te są ustalone proporcjonalnie do odnoszonych korzyści przez właścicieli gruntu z uwzględnieniem zakresu i terminu ich wykonania. Jest więc oczywiste, że nie jest to kompetencja Wójta, o której stanowi art. 29 Prawa wodnego. Ponadto, należy podkreślić, że urządzenia melioracji wodnej szczegółowej są inwestycją o charakterze liniowym, które przebiegają na dłuższym odcinku niż tylko jedna nieruchomość, stąd wszelkie działania muszą być skoordynowane z utrzymaniem jego drożności na całej długości. W przeciwnym przypadku, gdyby przyjąć stanowisko Starosty, oznaczałoby to, że nakładane przez właścicieli wójtów, na podstawie art. 29 Prawa wodnego, stosowne nakazy dotyczyłyby z jednej strony urządzenia melioracji wodnej szczegółowej, czego nie dotyczy ten przepis, a z drugiej strony w żaden sposób nie mogłoby zapewnić prawidłowej i skoordynowanej jego drożności, tj. właściwego utrzymania na całej jego długości. Z tej przyczyny przepis art. 29 ust. 3 ustawy Prawo wodne nie stanowi w niniejszej sprawie normy kompetencyjnej dla Wójta (...)."

Z poważaniem
BURMISTRZ
mgr inż. J. (imię) (nazwisko)

Do wiadomości:

1. Przewodniczący Rady Miejskiej